

Gabriela Rubio

El cocodril d'en Gustau

Il·lustracions de Joan Negrescolor

1

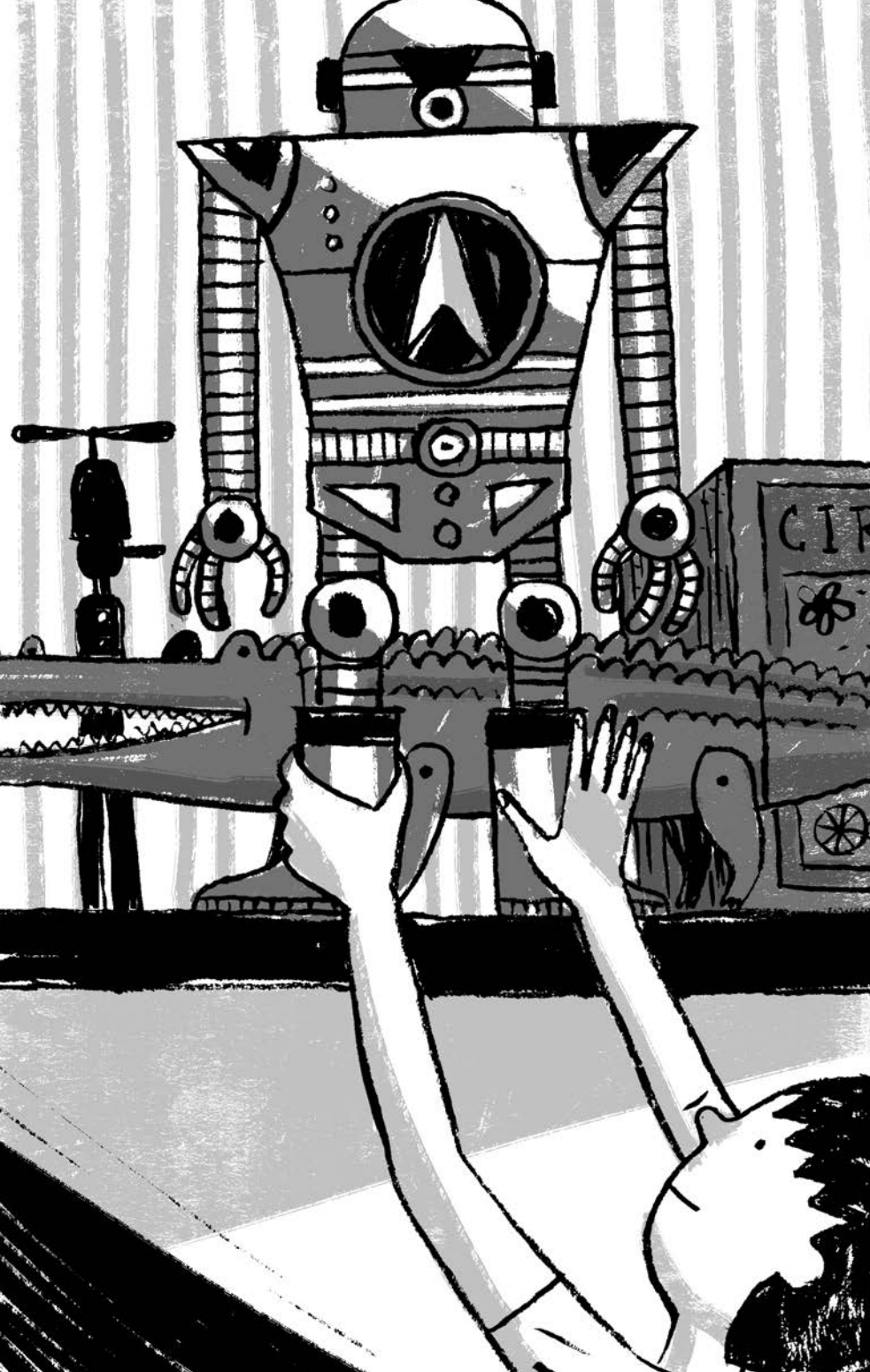
En Croqueta era un cocodril de goma de la grandària d'un violí. Tenia els ulls ametllats, braços de nadó i una boca gran i somrient, plena de dents punxegudes, que feia que fos fàcil encapritxar-s'hi. De petits, en Gustau i la seva cosina havien jugat moltíssim amb aquell cocodril. Sempre el portaven al parc, de viatge, a la platja..., dormien i es banyaven amb ell, i s'havien barallat innumbrables vegades

per no deixar-lo anar ni per asseure's a l'orinal. Però, amb els anys, en Gustau havia crescut, els seus gustos havien canviat i, com és natural, el vell cocodril havia quedat cada vegada més arraconat. Els frecs i les ratllades que hi havia a la seva pell havien acumulat brutícia. I ja feia temps que gairebé mai es recordava de mirar-lo, i molt menys d'agafar-lo de la prestatgeria. Un diumenge, quan l'Elisa va entrar a l'habitació del seu cosí, va descobrir que l'havien llençat a les escombraries.

–La mare va dir que era molt vell. Calia fer lloc a la prestatgeria –va dir en Gustau a la seva cosina.

–Com? –l'Elisa no s'ho podia creure–. Però tu... –va balbotejar– vas deixar que el llençés?

–Ho va fer sense que ho sabés –va mentir en Gustau.

I tractant de justificar la desaparició de la joguina, va afegir:

–Però és veritat que era molt vell. A més a més... mira el que m’han regalat!

Era un robot desmuntable, tot ple de circuits i llumets.

–Gustau!

–Què passa?

–Jo no hagués deixat que els meus pares em prenguessin a en Croco. Però si fins i tot portava el teu nom marcat a la panxa!

–Ha, ha, és veritat –va recordar en Gustau–. Tè’n recordes com es va posar el pare quan em va enxampar amb la navalla? I això que no em vaig tallar ni res!

–Amb quina altra joguina has fet això, m’ho vols dir? –va insistir l’Elisa.

En Gustau va abaixar la mirada. No li havia preguntat la seva mare, abans de tirar

en Croco, si no preferia donar-l'hi a la seva cosina? Però ell no n'havia fet cas i, ara, l'Elisa no deixaria de fastiguejar-lo:

–En Croqueta era especial. Era el «teu» Croco. No penses fer-hi res? –insistia.

–Què vols que hi faci? –va contestar en Gustau a la defensiva. Però de seguida es va penedir d'haver preguntat.

–Parla amb l'Home de les Escombraries –va dir la seva cosina.

En Gustau la va mirar com si s'acabés de convertir en un pop de color blau a punt d'atacar-lo.

–Fes que el busqui! –va insistir ella–. Aconsegueix que te'l torni.

–El ferroveller? Estàs boja? És que no saps el que van dir d'ell quan va desaparèixer aquell nen? –una esgarrifança li recorria l'esquena–. I tot el que encara diuen sobre les

coses que guarda sota el pont. És que ja no te'n recordes? Aquest home? És perillós!

–Els meus pares diuen que tot això és mentida. El coneixen des de fa anys i mai ha matat ni una mosca. Al contrari, va ser ell qui va ajudar a localitzar aquell nen: havia caigut a l'embornal! A més a més, pot fer màgia i, si realment ho desitges, et retorna les coses que has perdut sense demanar res a canvi.

–No em diguis que encara creus en aquestes rucades! Ha, ha, quina ximpleria... –va riure, nerviós, en Gustau.

Però l'Elisa va contestar que, si allò eren ximpleries, a ella li era igual:

–Ningú dirà que jo sóc ximple per això, en canvi tu... ets un gripau!

–Saps que no suportó que em diguin així.

–Gripau, gripau, gripau, gri...

–No diguis això!

–Doncs demostra'm que no ets un poruc fastigós i parla amb el ferroveller.

–Quan? –va riure, nerviós, en Gustau.

–El pròxim dissabte cap al migdia. Sempre passa per davant de casa meva a aquella hora. El proper cap de setmana, quan vinguis a casa a menjar amb els tiets, podràs interceptar-lo sense problemes. Sempre hi ha gent a l'avinguda, no correràs cap perill –va insistir l'Elisa, i suplicant amb aire innocent va afegir:– Si us plau Gustau, intenta recuperar en Croco. No perds res per intentar-ho.

El nen dubtava. La seva cosina va aprofitar per rematar:

–Si ho fas, prometo no tornar a dir-te gripau mai més!

En Gustau es va encongir d'espatlles i va assentir amb l'esperança que, una setmana

més tard, la seva cosina hagués oblidat tot
aquell assumpte.